

blive Arvingerne ligesom paa det private Skifte ved Voets Deling solidarisk ansvarlige for de i D. L. § 5—2—83 andet Punktum ommeldte Fordringer samt for den Gjæld, som har været anmeldt og krævet betalt i Voet forinden dennes Deling, men desuagtet ikke er blevet dækket paa Skiftet, jfr. § 53. Paa den anden Side aabner Forslaget Kreditorernes Afgang til hver for sig at iværksætte sædvanlig Rettsforfølgning og gjøre Eksekution i Voet, uanset at dette staaer under offentlig Skiftebehandling, jfr. §§ 54—55. Da det offentlige Skifte her ikke saaledes som i de i Kapitel 3 ommeldte Boer fremtræder som en Rettsforfølgning til Kreditorernes Fyldestgjørelse, men alene foregaaer i Arvingernes Interesse, bør det lige saa lidt som det private Skifte være Kreditorerne til Hinder i at iværksætte saadan Forfølgning, og denne maa staa dem aaben, saasnart deres Fordringer ere forfaldne. Der er ingen Grund til, at Kreditorerne i disse Boer, hvor Hensynet til de andre Kreditors Ret ikke kræver det, skulle finde sig i en Henstand, hvorpaa den afdøde Skyldner ikke kunde gjøre Krav. — Eigesom der efter det Anførte ikke paahviler Skiftet noget Baand af Hensyn til Gjælden, saaledes har man i en anden Henseende søgt at fremme en lettere og friere Behandling af Voet. Det blev ovenfor (Side 19—20) fremhævet som Ulemper ved det offentlige Dødsboskifte, at det foregaaer temmeligt langsomt og bevæger sig i stive Former, som gjøre det vanskeligt at gribe det rette Dieblis til at fatte Beslutninger og træffe Dispositioner, og det blev antydet, at det vistnok ikke er muligt, naar offentligt Skifte maa bibeholdes, ganske at undgaa disse Ulemper. Af stor Betydning med Hensyn til Fjernelsen af disse Mangler vilde det imidlertid være, om den offentlige Skiftebehandling kunde ordnes saaledes, at den væsentlig antog Karakteren af et privat Skifte under offentligt Tilsyn. I Forslaget er der ved Reglen i § 51 gjort et Forsøg i denne Retning, et Forsøg, om hvilket det dog maa erkjendes, at det udelukkende beroer paa Arvingerne selv, om det skal føre til nogen virkelig Forandring i den bestaaende Tilstand, idet Lovgivningen ikke kan gjøre andet end vise dem Veien, overladende til dem

selv, om de ville betragte den eller ikke. Efter den gjældende Ret er det — som ovenfor bemærket — Skifteretten, som handler og beslutter efter at have indhentet Erklæring fra Voets Vedkommende, ved hvilken Retten er bunden, dersom de alle ere myndige og enige. Forslagets § 51 har derimod stillet den Regel i Forgrunden, at der, naar Arv og Gjæld vedgaaes, bliver at forholde saaledes med Voets Behandling, som de myndige Arvinger og de Umyndiges og Fraværendes Bærger ere enige om at begjære, dog at Skifteretten kan nægte sit Samtykke, naar den skjønner, at den tagne Beslutning aabenbart tilfidesætter Myndlingens Dærv. Dorsæt herfra tilfalder det kun under Forudsætning af Meningsulighed eller hvis alle Arvingerne udeblive fra den Skiftesamling, paa hvilken Beslutning skal tages, Skifteretten at tage fornøden Bestemmelse. Herved er der altsaa givet Arvingerne den Anvisning, at de selv kunne tage Voets Behandling i deres Haand under Skifterettens Tilsyn, saaledes at der i Reglen kun bliver Tale om en aktiv Optræden fra Skifterettens Side, naar der i en eller anden Henseende opstaaer Uenighed mellem Arvingerne. Hvis Arvingerne imidlertid ikke ville følge den anviste Vej, men forholde sig passive og ikke tage noget Initiativ, er det en Selvfølge, at dette maa udgaa fra Skifteretten, og det maa saaledes indrømmes, at Forholdet ogsaa efter Forslaget vil kunne blive det, at det er Skifteretten, som handler og beslutter, og at dens Stilling altsaa for saa vidt ganske bliver den samme som efter den gjældende Ret. Men det vil dog altid have sin Betydning, at Loven selv anviser Arvingerne at sætte et privat Skifte under offentligt Tilsyn i Stedet for det rent offentlige, og der er i alt Fald herved fra Lovgivningens Side gjort, hvad der kan gøres, for at Initiativet i større Omfang, end det nu er sædvanligt, kan udgaa fra Arvingerne, hvilket altid vil bidrage til, at den hele Skiftebehandling kan foregaa hurtigere og lettere og paa flere Punkter blive frigjort for den Formbundethed, hvoraf den nu trykkes. Af væsentlig Betydning vil det derhos blive, at Reglen i § 51 gjælder, selv om der er unyndige eller fraværende Arvinger; for saa vidt indeholder Bestemmelsen noget virke-